We derive from this that live animals, etc. – שמע מינה בעלי חיים

OVERVIEW

The תורה writes 1 concerning the two שעירים that were brought on והשעיר אשר עלה עליו הגורל לעזאזל יעמד חי that שעיר לעזאזל לעזאזל יעמד ה' לכפר עליו (wu cindicating that it must be alive until the שעיר סל of the שעיר לפר עליו לכפר עליו לפרי המשתלה. From this ר' יהודה 2 משעיר המשתלה שעיר המשתלה is spilled and a new גורל has to be made with two new שעירים we cannot appoint a new שעיר המשתלה and sprinkle the blood of the original שעיר חטאת forever. The was that it is is it is forever.

Concerning מומים by animals, the תורה עודה עודה עודה בהם מום בהם מום בהם מומים from which we derive that as long as they have the מום, they are לקרבן, for a קרבן, but as soon as the מום heals they are fit for a מום עובר A. קרבן does not disqualify an animal from being a קרבן when the מום is no longer there. This is the source of the מחלוקת whether בע"ח מחלוקת מחלוקת מום עובר מום עובר are ביחוי or not. בע"ח לפסול for מום עובר are מום עובר is no דיחוי for דיחוי for מום עובר מום עובר מום עובר מום עובר שובר מום עובר מום נדחה מום נדחה נדחה נדחה זו נדחה זו

Our גמרא נמרא teaches us that from the ruling of ר"י concerning the שני סל שני שותפין we can derive three הלכות. One, that בע"ח are נדחים; two, that even something which was never fit for a נדחה is; and three, that דיחוי is effective even if is only שות אקדוש with קדושת חסל and not קדושת הגוף (as is the case by the בהמה של שני שותפין regarding these three issues).

תוספות first cites 'רש"י, interpretation of the three ממע מינה, and then explains why it is necessary to mention all three.

– פירש בקונטרס אם נדחו ידחו לעולם דאיכא למאן דאמר אין דיחוי אלא בשחוטין explained that the meaning of בעלי חיים נדחים means if they were rejected (even while they were alive) from being offered as a קרבן, they are rejected forever (from being offered as a קרבן). It is necessary (for '"ר") to

 2 יומא סב,א and יומא סב,א.

 $^{^{1}}$ י,יקרא (אחרי) טז,י.

³ This דיחוי (to which all agree [except for (יומא סג,ב) is by שחוטים (not (בע"ח) and the קדושת is קדושת (not merely קדושת דמים) and it was initially fit to be sprinkled and then became פסול). 4 בכ.כה 4 ויקרא (אמור) כב.כה 4

⁵ יומא סד,א.

teach this for there is another opinion which maintains that there is no rule of eternal rejection, except by slaughtered קרבנות -

אבל בעלי חיים שנדחו חוזרים ונראים⁶

However live animals that were rejected from being offered as a קרבן can return and become fit again for a קרבן (if the cause of the rejection has been rectified) -

ולדידיה קרבה הך בהמה כשחזר ולקח חציה –

And according to that מ"ל, this בהמה will be fit to be offered as a קרבן when the original partner returns and buys the other half, not like ר' יוחנן.

"ש"מ on the second פרש"י continues with תוספות

ושמע מינה דיחוי מעיקרא הוי דיחוי –

And we derive from this that an initial rejection is a rejection -

– פירוש כגון זו שמתחילת הקדישה לא נראית ליקרב

The explanation of this ש"מ is; for instance this animal that from the beginning of its sanctification (when the partner was first מקדיש his half) it was not fit to be offered as a קרבן (since only half the בהמה was used to teach us this ruling also -

דאיכא מאן ⁷ דפליג דאין דיחוי אלא בנראה ונדחה – דאיכא מאן דיחוי אלא בנראה ונדחה For there is another opinion which argues and maintains that there can be no initial rejection, only if it was initially fit and then rejected; only then is it considered a ר"י; ;ייחוי disagrees.

"ש"מ for the final פירש"י:

-8ושמע מינה יש דיחוי בדמים

⁶ The general explanation (for this and דיחוי מעיקרא) is that if something was already offered as a קרבן (it was slaughtered) and then rejected, it is inappropriate to offer it up again, once it had been rejected (after it was an actual קרבן). However if it was never offered as a קרבן, then any rejection prior to being offered as a קרבן is not an adequate rejection to make it unfit forever; since it never had the status of being an actual קרבן.

סוכה לג.ב 7.

And we derive from this case that there is rejection even if the object has only **a monetary קדושה;** not a bodily קדושה (קרבן as by a קרבן -

פירוש יש תורת דיחוי בדבר שאין קדוש אלא לדמיו – The explanation of יש דיחוי בדמים is that the laws of דיחוי apply even for an object which is only sacred for its monetary value -

כגון זו שמתחילה לא הקדישה אלא לדמיה שתמכר ויקדשו דמי חציה – For instance this שותפין animal, which initially was only sanctified for its money; that it should be sold and half the money would be קדוש -

שהרי ליקרב לחצאין לא היתה ראויה –

For it was not fit that half the animal should be offered -

ואפילו הכי חל עלה תורת דיחוי לדחות מעל המזבח לעולם – And nevertheless the rules of דיהוי apply to this animal that it is to be

rejected from being offered on the מזבה for ever -

ולא אמרינן אין דיחוי אלא בדבר שהוקדש לגופו ליקרב – And we do not maintain that there is no קדושת דמים by קדושת and there is זיהוי only by something whose body was sanctified to be offered on the מזבח (i.e. קרבן like a פירש"י). This concludes תוספות citation of פירש"י.

In Summation: according to ר' יוחנן something which was rejected once from being a קרבן, can never be brought as a קרבן, even if, 1) it was rejected while it was alive; 2) it never became a קרבן but was rejected initially; and 3) it only had קרבן.

asks: תוספות

 $-^{9}$ ואם תאמר למה לי למימר הני תרתי שמע מינה יש דיחוי בדמים ודיחוי מעיקרא And if you will say; why is it necessary to teach these two ש"ש, that there is דיחוי and דיחוי and דיחוי is a דיחוי. It is not necessary to divide then into two separate rules -

- והלא אי אפשר לדיחוי מעיקרא שלא יהא דיחוי בדמים For it is impossible that something which was נדחה מעיקרא that it should not be a דיחוי בדמים. If we were taught that a דיחוי is a דיחוי we would know that there is a דיחוי בדמים, since anything which was נדחה מעיקרא never had a קדושת הגוף only קדושת דמים.

 $^{^9}$ It is evident from the ruling of דיהוי מעיקרא מעיקרא מעיקרא דיהוי בדמים (for this animal when it became as soon as he was מניקרא, it was only מקדיש בקדושת and it was נדחה מעיקרא as soon as he was מקדיש it). The question is why mention both rulings. It seems that every דיחוי מעיקרא is only a קדושת דמים (since it was immediately); therefore the question is if we just mention one ש"מ (either דיחוי מעיקרא) we already covered both possibilities since (seemingly) one cannot exist without the other. (See footnote # 16.)

 $^{^{10}}$ איהוי מעיקרא means that as soon as he was מקדיש the item it was initially unfit to be brought on the מזבה; meaning that it never achieved the status of קדושת הגוף (since it was immediately נדחה, only, only, קדושת דמים, we assume that דיחוי מעיקרא is נדחה לעולם that is synonymous with יש דיחוי בדמים.

מוספות answers:

- ויש לומר דאשכחן דיחוי מעיקרא אף על גב שקדוש קדושת הגוף And one can say; that we can find a case of דיחוי מעיקרא even though it is with קדוש -

– כדאמר רבי יוחנן פרק נגמר הדין (סנהדרין דף מז,א) כגון אכל חלב¹¹ והפריש קרבן אכל רבי יוחנן פרק נגמר הדין (סנהדרין דף מז,א) states in פרק נגמר הדין; for instance if one accidentally ate and set aside a קרבן חטאת

ועבד עבודת כוכבים וחזר בו –

And he worshipped idols and subsequently repented from this sin -

- והואיל¹³ ונדחה כשעבד עבודת כוכבים משום דזבח רשעים תועבה ידחה אורים הואיל¹² ונדחה כשעבד עבודת כוכבים משום דזבח רשעים אורים אורים אורים since 'the sacrifice of the wicked is an abomination', therefore this קרבן is קרבן forever. This is a case of קדושת הגוף and it is קדושת הגוף (it cannot be redeemed) even though the עובד ע"ז is מקדיש and therefore he is unfit to bring a קרבן.

תוספות responds to the anticipated question. Seemingly here it is not a דיחוי מעיקרא for when he was מקדיש the animal he was not תוספות .עובד ע"ז replies:

ר"י התם והפריש קרבן תחלה – And when ר"י mentioned there that he set aside a קרבן before he served ע"ז that is not to be taken literally -

- דהוא הדין עבד עבודת כוכבים ואחר כך הפריש קרבן דהשתא הוי דיחוי מעיקרא For the same rule would apply if he first worshipped ע"ז (after eating the and then he set aside the קרבן before he did חלב and now it is a תוספות תוספות (it would also be בדחה, even though it is a דיחוי מעיקרא proves his contention -

- דהא רבי יוחנן הוא דאית ליה דיחוי מעיקרא הוי דיחוי אית ליה דיחוי דהא רבי יוחנן הוא דאית ליה דיחוי מעיקרא איז ווי שיקרא therefore it makes no difference when he was קרבן twill always be נדחה.

תוספות responds to the anticipated question. If the ruling of ר"י applies even if he was שרבן after he served "ע"ז, so why does ר"י state that he was קרבן before he served תוספות explains that ר"י did so -

אלא משום אידד מילתא דרבי יוחנן דמייתי התם –

_

 $^{^{11}}$ If one eats חלב במזיד he is חייב כרת and [therefore] if he eats it בשוגג he is הייב.

¹² Others amend this to הואיל (as it appears in סנהדרין).

משלי כא,כז 13

¹⁴ This is the case of a דיחוי מעיקרא דיחוי (for when he was מדדש it [while he was an נדחה מעיקרא] it was נדחה נעובד (for when he was an דיחוי it because of the person (he cannot bring the דיחוי is because of the person (he cannot bring the דיחוי); not because of the animal (the animal is fit for a קרבן it has תוספות תמורה כו,ב ד"ה. See "וקדיש קדושת הגוף און שהרי אין הדיחוי ע"י קרבן (עוד קדש קדושת הגוף שהרי אין הדיחוי ע"י קרבן '.

Only because of the other ruling of ר"י which the גמרא cites there -

אכל חלב והפריש קרבן ונשתטה וחזר ונשתפה –

If one ate קרבן and was קרבן a קרבן and became insane, and subsequently become normal that קרבן is הוהה, for during the time when he was a שוטה it could not be brought as a קרבן. In this case, ר"י, -

דלא מצי למימר דנשתטה תחילה כיון דשוטה הוא לאו בר הפרשה הוא – The Could not have said that he first became insane and then was מפריש the קרבן, for since he is a שוטה he is not capable of being קרבן. Therefore in that case it was necessary to state that he was קרבן properly. And since in that case of ד"י the הפרשה took place first, therefore in the other case of ד"י -

- נקט נמי הפריש קרבן ועבד עבודת כוכבים

He also mentions that first he was קרבן and afterwards served ע"ז and afterwards served קרבן.

תוספות showed us a case where it was תוספות and קדושת הגוף. Therefore if the גמרא would just mention דיחוי, I would not know whether there is a קדושת דמים by קדושת דמים or not (since there can be a case of דיחוי מעיקרא). 15

The issue at hand now is whether there can be דיחוי and it should not be דיחוי מעיקרא. If every זיחוי is a איקרא (as it would seemingly appear the גמרא גמרא א למושת דמים (as it would seemingly appear), then the גמרא should have just mentioned that there is דיחוי and I would know that there is also מעיקרא Therefore מעיקרא will now show that there can be a מעיקרא and not a דיחוי and I will explain why it is necessary to mention מעיקרא דיחוי and I would know that there is also איקרא דיחוי מעיקרא מעיקרא א דיחוי מעיקרא זיחוי מעיקרא, since the two are separable.

ואשכחן נמי קדושת דמים אף על גב דלא הוי דיחוי מעיקרא –

And we can also find a קדושת דמים even though it is not a דיחוי מעיקרא - - דיחוי מעיקרא נקבה לפסחו וילדה זכר

For instance if one set aside a female sheep for his קרבן פסה and she bore a male sheep –

- והוי קדושת דמים דאין פסח בא מנקבה

ב בדמים as well. בדמים an item that can become קדושת הגוף, it receives קדושת הגוף. If an item has only קדושת, this indicates that it cannot have קדושת הגוף, which means that it is a דיחוי מעיקרא, that as soon as it was made קדושת המים it could only be קדושת הגוף and not קדושת הגוף. This is a דיחוי מעיקרא. If it originally was a קדושת הגוף, then the דיחוי already took place when it was הגוף.

 $^{^{15}}$ If one would just be aware of the ש"מ that דיחוי מעיקרא הוי דיחוי he may mistakenly assume that it refers to a case where it was a קדושת הגוף and קדושת הגוף (as the case of ע"ז) but he would know that there is a דיחוי ש דיחוי ווא he would be aware that ש"מ (the case of שותפין) he would be aware that יש דיחוי

¹⁷ According to the חכמים, this ולד should graze until it receives a מום and be sold and the money used to purchase a חכמים, this יו הרמים and/or מסכת תמורה מסכת תמורה מסכת maintain that the מסכת כריתות ולד זכר itself can be designated for a מסכת קרבן פסח. See later in this תוספות. However ותוספות is assuming the view of the (חכמים explain that תוספות the view of (ור' אליעזר). ר"ש (ור' אליעזר) (ור' אליעזר). תוספות ווצע"ג.].

And the male sheep (as well as the mother) is only a קרבן for a קרבן for a קרבן מחחס cannot be brought from a female; the קדושה of the mother is a קדושה and this קדושה is transmitted to the child who is also a קדושה and is therefore בדחה.

- ולא הוי דיחוי מעיקרא שהרי הולד ראוי להקריב

And it would not be a דיהוי מעיקרא for the child is fit for a קרבן. Therefore if we were only taught that a דיהוי is a ייהוי we may have mistakenly assumed that this is only in the case of the ולד הפסח, but not דיהוי מעיקרא, therefore it was necessary to add that even דיהוי מעיקרא.

תוספות offers an alternate solution why both ש"מ are mentioned:

ויש ספרים דגרסינן שמע מינה קדושת דמים מדחה –

And there are texts that read, 'it is derived from this that קדושת דמים rejects' -

ומפרש דוחה תמורתה מליקרב מדקתני ותמורתה כיוצא בה –

And they explain this to mean that something which is only a קדושת דמים can nevertheless be תמורה its תמורה from being offered on the מזבח. It is derived since בהמה taught that its תמורה is similar to itself. This קדושת דמים which is only a קדושת דמים (and it cannot be brought as a קרבן [ever] affects its חמורה likewise, that the חמורה can also never be brought as a קרבן. This solves the dual ש" issue. The אמורה אוני מעיקרא for that is derived from the fact that there is ממרא דיחוי מעיקרא is teaching a different ש"מ that ש"מ can be חמורה a מהחה a תמורה במוח ש"מ.

תוספות rejects this interpretation and גירסא:

– ולא נהירא דהא בכריתות (דף כח,א) גבי מטמא מקדש¹⁹ עשיר

⁻

¹⁸ The novelty of דיהוי מעיקרא is not (only) that it was בהה as soon as it became אדר מעיקרא (which would apply to this דיהוי also), but rather that it is בדה even though it is initially totally unfit to be a קרבן. This דיהוי (as in our case of מטמא מקדש עשיר עובד ע"ז) or by עובד ע"ז or by מעיקרא (as in our case of קרבן). If something is totally unfit to be a קרבן one would think that המותם is inapplicable. (It would almost be tantamount to saying that every שובה שאוch is presently not fit for the בהמת הולין (since it is not דיהוי מעיקרא therefore it should be מובה forever. This is unsound reasoning and one would think the same applies to דיהוי מעיקרא, that since the animal is totally unfit for a קרבן, there can be no קרבן, the is fit for a קרבן, he is being בעלים (not because of the בעלים and not because of himself [which would make it a קרבן היוחי מעיקרא קרושת דמים (חדשת דמים בעלים העובד הוא העובד הוא ולד וכו הוא העובד הוא העוב

¹⁹ If a person who is שמא enters the בית המקדש (or he eats קדשים) inadvertently, he is required to bring a קרבן (that is referred to as a עולה ויורד (קרבן . A rich person brings a sheep (כשבה), a poor person brings a pair of birds (בני יונה often referred to as a קן (nest), and an extremely poor person brings a flour offering. (See איג פרק ה, א-יג).

And it is not correct; for in מסכת כריתות concerning a wealthy person who inadvertently desecrated the שומאה with שומאה -

שהפריש קו לכבשתו והעני הואיל ונדחה 20 ידחה

Who set aside a nest of birds instead of his sheep for a קרבן טומאה and he became poor, the ruling is that since the א נדחה was אונד when he became an עשיר, it remains גמרא even if he becomes an עני. In that גמרא.

- גרסינן נמי שמע מינה תלת כמו בשמעתין

The text also reads; 'we derive from this three', just as in our גמרא -

והתם על כרחך אין לפרש קדושת דמים מדחה התמורה דאין תמורה בעופות ב-21 And perforce we cannot explain the third ש"מ to mean that קדושת דמים can reject the תמורה (as the יש מפרשים are גורס by us), for there is no rule of **by birds**;²² the קדושה of a bird is not transmitted to its תמורה -

אלא על כרחך היינו קדושה ואינה קריבה –

But rather we must say that יש דיהוי בדמים is referring to the statement of (עושה תמורה and it is not referring to קדושה ואינה קריבה).

asks: תוספות

ואם תאמר למה ליה לרבי יוחנן לאשמועינן הני תלת מילי

And if you will say; why is it necessary for our גמרא to inform us²³ that we can derive these three rules from the teaching of "-- -

הא שמעינן לה בפרק מי שהיה טמא²⁴ (פסחים דף צח,א) – when we already derived it from a משנה in משנה. If it can be derived from a משנה, why derive it (also) from ר"י, who is an אמורא.

מוספות answers:

ויש לומר משום דפלוגתא היא בפרק בתרא דכריתות (שם) –

And one can say; since there is a dispute in the last מסכת כריתות of -

דפליגי בה רבי שמעון בן יוחאי ורבנן מייתי דברי האמוראים –

²² See 'Thinking it over'.

When the מפריש was עשיר it was נדחה, since he is required to bring a כשבה and not a קן. He would not fulfill his obligation (then) if he brought a קר.

²¹ See the משנה תמורה that אין עושין תמורה because it says (' כז, כז, ') that ימיר בהמה בהמה יג, א

²³ There is no question why די"ג teaches us his ruling, for he is informing us that this עושה is קדושת דמים המורה תמורה תמורה which we do not know from the משנה is citing. Rather תוספות question is why the ממרא finds it necessary to derive these three rulings from the teaching of ר", when we derive it from the פסחים in משנה.

²⁴ The משנה there (on צו,ב states if one sets aside a נקבה for his קרבן פסח, it should be set out to pasture until it develops a מום then it should be sold, and a שלמים (see footnote # 27) be brought with the money. רב הונא בריה דר' יהושע comments that we derive three rules from this משנה that בריה דר' יהושע בריה דר' יהושע and יש דיחוי בדמים: the same three rules as here.

Where רשב"י and the רבנן have a dispute,²⁵ therefore our גמרא cites the rulings of the אמוראים to derive these laws from their teachings which are acceptable להלכה.

asks: תוספות

ויש לתמוה אמאי לא פריך עלה דרבי יוחנן –

And one can wonder why the גמרא does not challenge the ruling of - - ר"י כי היכי דפריך בסוף כריתות (שם) עלה דרבי אושעיא

As the אמכת in the end of מסכת challenges the view of ר' אשעיא -

 $-^{26}$ דאמר מטמא מקדש עשיר שהפריש קן לכבשתו והעני הואיל ונדחה ידחה אמר שהפריש קן שיר שהפריש קן and set aside a קן and set aside a מטמא מקדש and set aside a מומא מקדש and set aside a נדחה בדחה and set aside a נדחה מומא מקדש even when he is poor. This concludes the ruling of - "ר"א

- דפריך עלה מרבי שמעון מההיא דאמר המפריש נקבה [לפסחו קודם הפסח אמרא Challenges ר"ש from the ruling of ר"ש by the case where one was קרבן פסח [for his קרבן פסח before דפריש; the ruling according to the רבנן is that -

תרעה עד שתסתאב ותמכר ויביא בדמיה פסח²⁷

She should graze until she is blemished and then sold and with the money he should bring another קרבן פסק -

- (ויביא בדמיו פסח]
If she gave birth to a male, he should graze until blemished, be sold [and a קרבן פסח, however -

ורבי שמעון אומר הוא עצמו יקרב פסח

ר"ש maintains that the זכר child himself can be brought as a קרבן; indicating that ר"ח maintains there is no בע"ה עם הע"ה ווע הע"ה ווע הע"ה ווע הע"ה הע"ה מכל הע"ה בע"ה על הע"א הערא הע"א הערא הערא הערא הערא אושעיא. The question is why does not the גמרא here ask this very same question on ר"י as it asks on אושעיא וועיא י?!

_

 $^{^{26}}$ The גמרא there concludes that אמר רב הונא בריה אמר ש"מ from ש"מ as we say here by ר"י.

²⁷ See previous footnote # 24 where the אמרם is cited which states that a שלמים be brought with the money. It would seem that the מכרא is discussing a case where הפסף had already passed (and the rule is that מותר הפסף לשלמים), and the גמרא in גמרא is when it is still before הפסף. See א, מותר הפסף הפסף הפסף שלמים.

תוספות continues to ask on the גמרא in כריתות:

רעוד אדפריך עלה מרבי שמעון לסייעה עלה מדרבנן²⁸ – And furthermore; instead of challenging ר"א from the view of us, let us

And furthermore; instead of challenging א"ר from the view of the אר"ל from the view of the רבנן, who maintain that the נדחה is פעל חי even though he is a בעל חי -

– דקאמרי ברישא ירעה עד שיסתאב

Who say in the beginning of the ברייתא that the born זכר should graze until he becomes blemished; indicating that there is בע"ח על דיחוי א גבע"ח y הבע"ח או בע"ח maintains –

An additional question on the כריתות in כריתות:

– ועוד כיון דפריך מיחידאה אדפריך מרבי שמעון דברייתא

And additionally, since the גמרא challenges ר"א from the view of an individual (ר"ש), even though the הכמים argue with him, then rather than challenging ר"א from the ruling of ר"א in a גמרא, the גמרא, the גמרא –

לפרוך מרבי אליעזר דמתניתין דתמורה

Should challenge ר"א from the ruling of ר"א in the מסכת תמורה - מסכת משנה of מסכת המורה - מסכת המורה המורח המורה המורה המורה המורה המורח המורה המורה המורח המורה המורה המורח המורח

דתנן פרק אלו קדשים (דף יח,ב) גבי מפריש נקבה לעולה³⁰ וילדה זכר-

For we learnt in a פרק אלו קדשים concerning one who set aside a נקבה for an עולה and she gave birth to a זכר

– רבי אליעזר אומר הוא עצמו יקרב עולה

ר"א maintains that the זכר itself shall be brought as an עולה; again indicating that there is no דיחוי בבע"ח. Why was it necessary to ask from the ברייתא, when we could ask the same question from a משנה?!

Question 1. Why does not the גמרא ask the same question here on ר"י?

Question 2. Instead of challenging ר"א from "ר"א, the גמרא should support ר"א from the view of the בנע"ח נדחין who maintain בע"ח!

Question 3. Why does the גמרא ר"א challenge ר"א from ר"ש of a ברייתא when there is the same view of ר"א (concerning a משנה) in the משנה?

תוספות answers (the second question):

ויש לומר היינו טעמא דפריך מרבי שמעון משום דבההיא אפילו רבנן מודו –

²⁸ The גמרא there indeed answers it this way; חוספות is asking how could there even be such a question!

 $^{^{29}}$ A ruling cited in a משנה is more significant than a ruling cited in a ברייתא.

 $^{^{30}}$ A קרבו עולה (can be brought only from male animals. The פסוק in אם עולה קרבנו מן הבקר זכר.

And one can say that this is the reason that the גמרא challenges ר"א from (even though the הכמים argue on ר"ש) because in that case (of ר"א concerning the אוֹן) it is possible that even the רבנן will agree that there is no (and he may bring this γ) –

- דעד כאן לא פליגי רבנן עליה אלא בדבר דשייך ביה קדושת דמים דעד אלא פליגי רבנן דער מון אלא בדבר דשייך argue on בע"ח נדחים, only in cases where is applicable (by regular animals), for –

- סברי מיגו דנחתא ביה קדושת דמים נחתא ביה נמי קדושת הגוף דמים מברי מיגו דנחתא ביה קדושת rests' on the מדושת קדושת can also 'rest' on the animal 32 –

- וקדושת הגוף לא הוי שהרי אין פסח בא מן הנקבה שהרי אין פסח אוף לא הוי שהרי אין פסח since a קרבן פסח cannot be from a קרבן פסח - נקבה -

- אבל גבי קן אפילו רבנן מודו שהרי אין קדושת דמים חלה בעופות אבל גבי קן אפילו רבנן מודו שהרי אין קדושת זמים חלה פיפר the קדושת is not נדחה, since קדושת מספר does not apply to birds. When there is no effective קדושת הגוף, there is no concept of פדיון and קדושת דמים, rather the birds are חולין, and therefore (we could have assumed that) there can be no דיחוי.

חוספות answers the first question:

ולמילתא דרבי יוחנן דהכא לא מצי לאותובי –

And the גמרא could not refute the view of ר"ל here –

משום דהוה כי ההוא דהמפריש נקבה לפסחו –

Because the case here **is similar to that** case of המפריש נקבה לפסחו, they both refer to animals and not to birds –

ואי הוה מותיב מרבי שמעון הוה אמינא לסיועיה מדרבנן –

 $^{^{31}}$ This means that if someone was מקדיש for (קרבן) מחל and it was not ראוי למזבח it is to be redeemed, and a replacement קרבן is to be bought with the money of the sale.

³² See ממרה מחורה משנה concerning the משנה there that if someone was נקבה מפריש an נקבה ממרה מורה משנה, the rule is that מגרא החורה משנה. The אשם asks why the מרעה, since she is not fit for an משנה, this is (the equivalent of) a מגו המוא, so let us sell the מגו דנחתא בו קדושת המוף נקבה timmediately. The מרע מרא מרא מרא מרא מרא מוש מאו מוחתא ביה קדושת הגוף and therefore it cannot be sold since it is considered as קדושת הגוף as the intended קדושה of original animal proves that the original animal (even though it was קדושת הגוף as the intended קדושת הגוף, nevertheless it) retains a certain measure of קדושת הגוף The same can apply here, where there is a קדושת הגוף and therefore also somewhat of a קדושת הגוף and therefore also somewhat of a קדושת הגוף הגוף and therefore also somewhat of a קדושת הגוף הצוף אובר מורכל.

³³ This answers the second question, we cannot support Γ from the רבנן, for in the case of a קן, the רבנן may side with "סף to oppose ר"א.

³⁴ Even though there is אנפות קדושת דמים by עופות, nevertheless we derive from ר"א (who discusses the קקן) that קדושת דמים, meaning that there is דיחוי even if there is no קדושת דמים (and no קדושת דמים) as in the case of תוספות תמורה כו,ב ד"ה ש"מ and מהרש"א See מטמא מקדש עשיר.

And if the גמרא would attempt to refute ר"י from ר"ש we would answer that he is supported by the רבנן who maintain that by בע"ח (animals) there is דיחוי

תוספות (seemingly) is answering the third question:

וממילתא דר' אליעזר נמי לא מצי לאותביה משום דהוה יחידאה³⁵.

And the גמרא could not refute ר"א from the ruling of ר"א since his is only a singular (not a majority) view.

SUMMARY

There can be דיחוי aven by קדושת הגוף (the case of ע"ז) and there can be קדושת and not be a דיחוי מעיקרא (the case of ולד זכר). There is no תמורה or עופות by עופות עופות.

THINKING IT OVER

תוספות rejects the גירסא מדחה דמים קדושת קדושה for it is not applicable in the case of תמורה. since there is no תמורה בעופות. Seemingly even if there were תמורה בעופות, this גירסא is incorrect, for how can we derive from the ruling of תמורה בעום that דמים is מדחה מדחה מדחה, when אר' does not discuss it?!

-

³⁶ See footnote # 22.